

Nhược Vũ cố ý châm dầu vào lửa, cô khóc to hơn như thể uất ức đau lòng lắm rồi chạy ra khỏi phòng.

Lâm phu nhân hận không thể biến con trai thành quả trứng rán lên ăn cho xong, bà ra sức mắng.

-Mẹ đã nói với con nhiều lần rồi, loại con gái đó không hề đứng đắn, không khéo lại mang bệnh vào người.

Con có vợ rồi phải biết an phận, con không thấy tội nghiệp con bé sao.

Lâm Nhất Phàm cảm thấy rất buồn cười, mẹ mình nói ra câu nào cũng chê trách Giai Kỳ trong khi chưa hề gặp mặt cô ấy lần nào.

Còn Châu Nhược Vũ kia thâm độc như vậy lại bệnh chầm chậm, hẳn càng ngày càng không hiểu mẹ mình bị sao nữa.

-Mẹ à, con...

Lâm Nhất Phàm chưa nói hết câu Lâm phu nhân đã ôm ngược thở hổn hển, hẳn hoảng hốt vội ôm lấy bà gọi mấy tiếng.

-Mẹ, mẹ có sao không?

Lâm phu nhân đưa bàn tay không còn sức lực của mình chỉ lọ thuốc trên bàn, Lâm Nhất Phàm vội vàng chạy tới lấy thuốc cho bà uống.

Khoảng mấy phút sau bà mới thở lại đều đều, bà vỗ vai con trai rung rung nước mắt nói.

-Con trai, đời này của mẹ không biết tàn lụi lúc nào, chỉ mong trước lúc [hế] có thể nhìn thấy con và Tiểu Vũ sinh vài đứa bé bụ bẫm cho mẹ ấm lòng là mẹ hạnh phúc lắm rồi.

Lâm Nhất Phàm biết bà có bệnh tim nên không dám cãi lời, mặc dù không thỏa hiệp nhưng hẳn vẫn gắng gượng gật đầu cho bà vui.

Lâm phu nhân mỉm cười, chỉ lên lầu nói.

-Đi dỗ Tiểu Vũ nhanh lên, cắt đứt với cô gái kia nữa, đừng làm mẹ tức mà [hế] ngay tại chỗ.

Lâm Nhất Phàm thấy mẹ mình không sao rồi mới đứng lên đi về phòng.

Lâm phu nhân đóng cửa thở hắt ra một cái, bà đưa tay lên vui vẻ vuốt vuốt ngược, con trai bà đúng là ngây thơ mấy năm nay cũng nhờ có lọ thuốc này mới lừa nó được.

Bà cất lọ thuốc có nhãn bên ngoài là thuốc trợ tim nhưng thực chất bên trong lại là thuốc bổ.

Nhà bà có hai thằng con trai cứng đầu nên bà phải sử dụng chiêu mới trị được.

Nhược Vũ lên phòng ung dung cầm gương lên soi cái môi của mình, nhờ chăm chỉ bôi thuốc nên bây giờ vết sưng đã hết tấy, chỉ còn mờ mờ mấy dấu răng của hẳn.

Lâm Nhất Phàm trở lại phòng thấy cô tươi tắn thoa son dưỡng môi, liền không nhin được muốn chạy ngay xuống nhà kéo mẹ mình lên chứng kiến tận mắt, đúng là giỏi đóng kịch

thật, điện ảnh thế giới còn nợ cô một giải Oscar.

Hắn bước tới giật lấy tay của Nhược Vũ kéo mạnh quất vào mặt cô.

-Cô đang đùa tôi đấy à, cô định diễn đến bao giờ nữa?

Nhược Vũ bị nắm tay đến đau, cô vùng ra nhưng vô dụng trước sức mạnh của hắn.

-Anh có thể nói chuyện đằng hoàng không đụng tay chân được không.

Nhược Vũ phát cú trừng mắt nhìn hắn ta, cô ghét nhất là loại đàn ông tay nhanh hơn miệng.

Lâm Nhất Phàm nhe hàm răng đều tăm tắp cười lớn.

-Đối với loại người như cô phải làm thế này mới xứng.

Hắn tưởng hăm dọa mấy câu là cô sẽ sợ sao.

Nhược Vũ này là ai chứ, là người đã phế đi một lần thì còn gì phải sợ.

Cô nhướng mắt thách thức.

-Anh định làm gì tôi, đánh tôi à, rõ ràng là anh đi ngoại tình không biết chùi mép còn trách ai.

Sao này cẩn thận một chút, đừng để người ta gửi vào điện thoại của tôi nữa mất công tôi phải xoá.

Cô và hắn vốn không có thù hằn gì, nay vì một Lâm Khải Trạch mà như lửa với nước nhưng mà anh đã không dịu dàng với cô từ đầu rồi không phải sao.

Lâm Nhất Phàm chán ghét khuôn mặt tráo trở này của Nhược Vũ, cô ta trước mặt mẹ hắn và hắn là hai người hoàn toàn khác nhau, nếu đã không quan tâm tới hắn thì còn chạy tới khóc lóc với mẹ hắn làm gì?

-Nói đi cô muốn gì?

Tên đầu heo này cũng hiểu chuyện gớm nhỉ, cô giật cánh tay mình ra khỏi bàn tay rắn chắc của hắn, bình thần khoanh hai tay trước ngực không vòng vo.

-Nếu hai người muốn yên ổn yêu thương vậy thì phải đồng ý với tôi một chuyện.

Cho tôi vào Lâm Thị làm việc.

Lâm Nhất Phàm khó hiểu nhìn cô, cô ta cần vào Lâm Thị làm gì, chẳng lẽ là việc thúc đẩy hợp tác với Châu Thị, hắn cười khinh.

Thì ra con người cô đầy mưu mô đến vậy, Lâm Nhất Phàm này dễ bị uy hiếp đến vậy sao, hắn nắm lấy cằm cô lắc mạnh một cái phũ phàng nói.

-Đừng có mơ.

Nói rồi hắn đi thẳng vào phòng tắm, Nhược Vũ không tức giận, vì cô còn cách khác.

Nhược Vũ leo lên giường mở điện thoại xem tin nhắn mới của Lâm Khải Trạch.

"Anh mua nhiều thuốc bổ cho em lắm, em lên sân thượng một chút được không?"

Nhược Vũ nhướng mày đắc ý rồi tranh thủ lúc Lâm Nhất Phàm còn chưa trở ra, cô thay một

bộ váy màu đen ôm sát body, ở cổ còn khoét sâu xuống ngực, để lộ phần đầy đặn nhấp nhô cực kỳ khoa trương rồi ra khỏi phòng.

Tầng hai và tầng ba liền kề nhau nên không ai biết cô đi lên tầng thượng làm gì, lúc cô tới nơi Lâm Khải Trạch đã ngồi sẵn trên ghế gỗ đợi.

Thấy cô nóng bỏng bước tới, Lâm Khải Trạch thầm đánh giá một phen rồi nuốt một ngụm nước bọt, đúng là Ngọc nữ trên trời rồi.

Hắn nở một nụ cười lịch thiệp nhìn cô rồi nói.

-Nghe em nói không khỏe nên anh mua một ít thuốc bổ và hồng sâm để em uống, đừng để bản thân chịu thiệt.

Da thịt căng mướt thế này mất một chút thịt thì sẽ rất tiếc, hắn không tự chủ muốn vuốt vào cánh tay mềm mịn của cô một cái nhưng Nhượng Vũ đã kịp dịch sang một bên.

Cô cười trừ nhẹ nhàng nói.

-Cảm ơn anh rất nhiều, chỉ có anh mới tốt với em thôi.

Lâm Khải Trạch nghe mấy lời ngọt như mật của cô thì ruột gan cồn cào hết cả lên nhưng vẫn phải nhịn xuống, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

Nhượng Vũ nhìn khuôn mặt đậm tà của hắn ta hận không thể nhổ một bãi nước bọt vào mặt hắn, ở gần hắn cảm giác thật không an toàn.

Nhượng Vũ nửa mở lòng, nửa khép kín để khiến con mồi điều đứng vì mình, cô than nhức đầu đứng lên nói lời tạm biệt.

-Sắp tới em muốn vào tập đoàn Lâm Thị để làm việc cho đỡ buồn, mong anh hai chiếu cố thêm cho em.

Em về trước đây, anh ngủ ngon nha.

Nói rồi cô goe nguẩy cái [ô]G' căng tròn bước đi, khiến Lâm Khải Trạch phải đưa tay lau nước miếng.

Loại con gái nào hắn ta cũng động vào rồi, duy chỉ có em dâu là chưa thử qua.

Nhìn xem non mướt như vậy đúng là của hiếm.

Nhượng Vũ trở về phòng thì Lâm Nhất Phàm đã tắm xong, hắn mặc một bộ pijama màu đen ngồi thoải mái trên sofa, hình như cái tên này rất thích mặc quần áo ngủ kiểu này thì phải.

Cô ung dung đóng cửa rồi tới tủ quần áo lấy một bộ đồ lúc nãy cởi ra để thay.

Lâm Nhất Phàm dùng ánh mắt phán xét nhìn cô từ trên xuống dưới, rõ ràng lúc nãy cô mặc một bộ đồ khác.

Khuya như vậy còn ăn mặc hở hang để đi đâu?

Hắn di chuyển mắt vào laptop của mình, môi thì mấp máy châm biếm.

-Châu tiểu thư ăn mặc thiếu vải như vậy là muốn đi câu dẫn ai vậy?

Nhượng Vũ dùng tay quàng qua nhìn hắn rồi mỉm cười đáp lại.

-Tôi ăn mặc như vậy vẫn còn kín đáo hơn người tình trong mộng của anh mà.

Cô nhớ hắn từng nói hắn đã có người trong lòng, đoán không chừng là cô gái trong bức ảnh đó.

Hắn xấu tính như vậy mà cũng biết chọn người ghê, chọn ngay cô nương nóng bỏng như vậy, cô là con gái mà còn thấy mê nữa là.